

РЕШЕНИЕ

№ 2024

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря М. Т. Методиева
като разглежда докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100501630 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на М. С. К., подадена чрез особен представител адв. Д. И., срещу решение № 20059314/27.09.2022 г. по гр.д. № 18773/2021 г. по описа на СРС, 176 състав, с което са уважени исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 200 ЗЗД, вр. чл. 228 ЗЕС и чл. 345, ал. 1 ТЗ, предявени от „Й.Б.“ ЕАД срещу М. С. К., за установяване на дължимостта на сумата в размер на 1815,39 лв., представляваща сбор от суми, дължими по договори за мобилни услуги, договори за лизинг и неустойки, ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 19.08.2020 г. по ч.гр.д. № 35707/2020 г. по описа на СРС, 176 състав.

Жалбоподателят – М. С. К. (представлявана от особен представител), твърди, че обжалваното решение е неправилно. Твърди, че по делото не е доказано между страните да са налице валидни договори за мобилни услуги и договори за лизинг. Оспорва също така да са предоставени далекосъобщителни услуги с цена в размер на претендираните суми. Счита също така, че не е доказано по делото вещите, предмет на договорите за лизинг, да са предоставени на ответника. Твърди, че претендираните

вземания за неустойка не се дължат, тъй като се основават на нищожни клаузи. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено и исковете да бъдат отхвърлени.

Ответникът по жалбата – „Й.Б.“ ЕАД, счита първоинстанционното решение за правилно, поради което моли същото да бъде потвърдено. Претендира разносните по производството.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Й.Б.“ ЕАД с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 92 ЗЗД, вр. чл. 342 и сл. ТЗ.

Ищецът твърди, че между страните са налице облигационни отношения по: договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен номер ****); договор за лизинг от 15.06.2017 г. (за устройство „SAMSUNG Galaxy J7 2016 Gold“); договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); договор за продажба на мобилно устройство от 24.01.2017 г. (мобилно устройство „TABLET ALCATEL PIXI4 7 3G Black“); договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****); договор за лизинг от 03.07.2018 г. (за устройство „SAMSUNG Galaxy A8 Black“). Твърди, че ответникът не е заплатил дължимата цена за предоставените мобилни услуги по договорите за мобилни услуги, поради което същите са прекратени по вина на ответника. Твърди, че ответникът не заплатил дължимите лизингови вноски по договорите за лизинг, поради което същите се явяват предсрочно изискуеми в пълен размер. Непогасените задължения на ответника възлизат на сумите, както следва: 47,27 лв., представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 20.09.2018 г. до 19.11.2018 г. по договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен номер ****); 62,46 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен номер ****); 94,63 лв., представляваща дължими лизингови вноски за периода от 20.09.2018 г. до 19.01.2019 г. по договор за лизинг от 15.06.2017 г. (за устройство „SAMSUNG Galaxy J7 2016 Gold“); 53,37 лв., представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за лизинг от 15.06.2017 г., формирана като разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена; 145,37 лв., представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 15.08.2018 г. до 14.11.2018 г. по договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); 53,82 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); 13,63 лв., представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за мобилни

услуги от 24.01.2017 г., формирана като разлика в цената на устройството в договора и преференциалната цена, съгласно договора; 202,63 лв., представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 15.08.2018 г. до 14.11.2018 г. по договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); 77,46 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); 147,53 лв., представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 15.08.2018 г. до 14.11.2018 г. по допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****); 77,46 лв., представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****); 667,66 лв., представляваща дължими лизингови вноски за периода от 15.08.2018 г. до 14.01.2019 г. по договор за лизинг от 03.07.2018 г. (за устройство „SAMSUNG Galaxy A8 Black“); 172,10 лв., представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за лизинг от 03.07.2018 г., формирана като разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена. В производството по ч.гр.д. № 35707/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 176 състав, за посочените суми е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, което е уважено. Издадената заповед за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК. Ето защо и с оглед указанията на съда ищецът е предявил искове с правно основание чл. 422 ГПК за установяване дължимостта на сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 35707/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 176 състав. Претендира законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до погасяването, както и разноските по делото.

С обжалваното решение исковете са уважени изцяло, но първоинстанционният съд е допуснал очевидна фактическа грешка в същото. Очевидната фактическа грешка се състои в липсата на конкретизация в диспозитива на решението на вземанията, предмет на делото – не е посочената присъдената сума за главница за мобилни услуги по всеки от договорите за мобилни услуги, както и периода, за който е начислена и дължима същата, не е посочена присъдената главница за лизингови вноски по всеки от договорите за лизинг, както и периода, за който се дължи същата, не е посочената присъдената неустойка по всеки от договорите, както и основанието, въз основа на което същата се дължи. С разпореждане от 08.02.2023 г. първоинстанционният съд е отказал служебно да отстрани очевидната фактическа грешка в постановения от него съдебен акт.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, въпреки констатираната очевидна фактическа грешка в същото, тъй като е постановено по редовна искова молба, съответно – очевидната фактическа грешка следва да бъде отстранена от настоящия съдебен състав с въззивното решение.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД за заплащане на цена за предоставени мобилни услуги в тежест на ищеца е да докаже, че между страните са налице сочените в исковата молба договори за мобилни услуги, в изпълнение на които е предоставил на ответника мобилни услуги с цена в размер на претендираните суми.

Особеният представител на ответника оспорва, че между страните са налице договори, както и че ищецът е предоставил мобилни услуги с цена в размер на претендираните суми.

Във връзка с релевираните оспорвания въззивната инстанция намира следното:

По делото са представени договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен номер ****); договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****), сключени между „Т.Б.“ ЕАД (със сегашно наименование „Й.Б.“ ЕАД) и М. С. К.. Видно от същите, ищецът се е задължил да предоставя мобилни услуги на ответника срещу заплащане – абонамента такса, дължима ежемесечно, а за услугите, които не се включват в месечния абонамент – по съответната ценова листа, приложима за всеки от абонаментните планове.

За доказване на изпълнението на задължението на мобилния оператор да предостави договорите мобилни услуги, цената на които е предмет на исковете, са представени издадени справки за потреблението на мобилни услуги, въз основа на които са издадени фактурите. За процесните периоди са издадени фактура № 7279640717/20.10.2018 г., фактура № 7280970398/20.11.2018 г., фактура № 7282389716/20.12.2018 г., фактура № *****/20.01.2019 г., фактура № 7277925043/15.09.2018 г., фактура № *****/15.10.2018 г., фактура № 7280594971/15.11.2018 г., фактура № 7282105263/15.12.2018 г. Съгласно заключението по съдебно-счетоводната експертиза, посочените фактури са редовно осчетоводени в счетоводството на „Т.Б.“ ЕАД (със сегашно наименование „Й.Б.“ ЕАД), като с цялата сума по фактурите в размер на 1821,49 лв. е дебитирана сметка 411 „Вземания от клиенти“ и са кредитирани сметки 703 „Приходи от услуги“ по съответната аналитична сметка в зависимост от ползваната услуга, и сметка 4532 „Начислен данък на продажбите“. Единственото извършено прачане е за сумата в размер на 6,10 лв. и касае задължение по фактура № 7279640717/20.10.2018 г.

Освен това, съгласно договорите задължението на мобилния оператор е да предостави достъп до мрежа за мобилни услуги за посочените в исковата молба и представените по делото договори предпочетени номера. В случая следва да бъде направено разграничение между задължението за абонаментна такса, чието изпълнение претендира ищецът, и задължението за заплащане на предоставените услуги.

Характерът на абонаментната такса е такъв, че предполага заплащането □ срещу предоставен достъп до мрежата. Този аргумент черпи своето основание и от дефиницията на абонаментната такса, съдържаща се в приложените и действащи между страните общи условия. Абонаментната такса се дължи предварително от потребителя на мобилни услуги и срещу цената на месечния абонамент той получава достъп до услугите, за които е сключен индивидуалният договор, като самата цена включва разходите за поддръжка на мрежата и се предплаща съгласно избрания абонаментен план. След сключването на договора от волята на потребителя ще зависи дали да се възползва от предоставения достъп и да използва услугите на мобилния оператор, или не. При всички случаи обаче той ще дължи уговорената абонаментна такса. В подкрепа на този извод е и подписването на допълнително споразумение към един от договорите за мобилни услуги, тъй като ако не е имало изпълнение от страна на оператора, не би имало и допълнително споразумение.

Следователно, на базата на представените по делото писмени доказателства и заключението на съдебното-счетоводната експертиза се установява, че ищецът е предоставил реално мобилни услуги на ответника, цената на които претендира, доколкото ответникът не е ангажирал доказателства, чрез които да се опровергае доказателствената стойност на представените справки за потребени мобилни услуги и фактури, които са осчетоводени редовно в търговските книги на мобилния оператор. Ищецът е изпълнил задълженията си по процесните договори, като е предоставил на ответника достъп до мобилната си мрежа за ползването ѝ от последния.

Ето защо, исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД за установяване дължимостта на цена за мобилни услуги се явяват основателни.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 342 и сл. ЗЗД за заплащане на лизингови вноски в тежест на ищеца е да докаже, че между страните са налице твърдените договори за лизинг на мобилни устройства, в изпълнение на които е предоставил процесните мобилни устройства на ответника срещу задължение на последния да заплаща договорените лизингови вноски.

Особеният представител на ответника оспорва както сключването на договорите за лизинг, така и предаването на мобилните устройства в полза на лизингополучателя, като в тази връзка следва да бъде посочено следното:

Видно от договор за лизинг от 15.06.2017 г., сключен между страните, „Т.Б.“ ЕАД (със сегашно наименование „Й.Б.“ ЕАД) се е задължило да предостави за временно възмездно ползване на лизингополучателя М. С. К. следното мобилно устройство - „SAMSUNG Galaxy J7 2016 Gold“, срещу обща лизингова цена в размер на 402,97 лв., плащането на която е разсрочено, съгласно погасителен план, поместен в договора. Съгласно договор за лизинг от 03.07.2018 г., сключен между страните, „Т.Б.“

ЕАД (със сегашно наименование „Й.Б.“ ЕАД) се е задължило да предостави за временно възмездно ползване на лизингополучателя М. С. К. следното мобилно устройство – „SAMSUNG Galaxy A8 Black“, срещу обща лизингова цена в размер на 726,57 лв., плащането на която е разсрочено, съгласно погасителен план, поместен в договора. В чл. 4 от двата договора за лизинг е налице изявление от страна на лизингополучателя, съгласно което същият е удостоверил получаването на мобилните устройства, предмет на договора. Следователно, неоснователни са възраженията на особения представител на ответника за липсата на доказателства за сключването на договори за лизинг и получаването на мобилните устройства, предмет на договорите, от страна на лизингополучателя.

Съгласно заключението на съдебното-счетоводната експертиза, лизингополучателят не е погасил претендираните лизингови вноски по двата договора за лизинг, поради което исковите с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 342 и сл. ЗЗД се явяват основателни.

По исковите за неустойка с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД следва да се установи, дали са налице валидни клаузи за неустойки при прекратяване на договорите за мобилни услуги и свързаните с тях договори за лизинг, изразяващи се в дължимост на всички абонаменти такси по договорите за мобилни услуги до края на срока им, както и в дължимост на разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната цена с оглед сключен договор за мобилни услуги.

Видно от представените по делото договори за мобилни услуги от 15.06.2017 г., 24.01.2017 г., 12.12.2017 г. и 03.07.2018 г., сключени между страните, в случай на прекратяване на договорите през първоначалния срок, за която и да е СИМ карта/номер, посочен/а в него, по вина или по инициатива на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти за всяка една СИМ карта/номер до края на този срок.

Следва да се установи, дали уговорените в договорите клаузи за неустойка са валидни, поради което въз основа на тях е възникнало вземане на ищеца за обезщетение за вредите, вследствие на прекратяване на договорите по вина на ответника.

Като клауза, уговорена в договора, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право (чл. 9 ЗЗД). С нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размерът на вредите, настъпили от неизпълнението. Неустойката е винаги форма на договорна отговорност. Автономията на волята на страните да определят свободно съдържанието на договора, в частност да уговарят неустойка, е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две посоки: съдържанието на договора не може да противоречи на повелителни

норми на закона и на добрите нрави. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона ([чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#)). Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно. Един от тези принципи е принципът на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес. С оглед посочените критерии съдът счита, че процесните договорни клаузи, предвиждащи заплащане на неустойка, равняваща се на дължимите до края на договорите за предоставяне на процесния вид услуги абонаментни такси, независимо от момента на разваляне на същите, се явяват нищожни, поради противоречие с добрите нрави. Същите излизат извън допустимите законови рамки, тъй като кредиторът по вече развален договор получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил ако договорът не беше развален, но без да се престира от негова страна, което води до неоснователно обогатяване и нарушава принципа на справедливост. В този смисъл – решение № 219/09.05.2016 г. по т.д. № 203/2015г. на ВКС, I т.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК. Несъмнено целта на регламентирания неустойки излиза извън присъщите им обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, т.е. същите противоречат на добрите нрави, което прави уговорката за дължимостта им нищожна. В този смисъл са и задължителните разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 1/2009 г. по т.д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСТК, т. 3. Съдът следи служебно за нищожност на уговорките, предвиждащи заплащането на неустойка, като валидността им се преценява към момента на сключване на съответните договори, а не с оглед конкретно неизпълнение.

Във връзка с изложеното съдът счита, че клаузите за неустойка, дължима при прекратяване на всеки от договорите за предоставяне на мобилни услуги, са нищожни, тъй като същите противоречат на добрите нрави.

Съгласно постигнатите между страните уговорки в процесните договори за мобилни услуги, лизинг и допълнителни споразумения към тях, във всички случаи, в които е предоставено устройство за ползване на услуги, потребителят дължи и разликата между цената на устройството без абонамент, съгласно последно актуалната ценова листа на оператора за съответното устройство към момента на прекратяване на договора по отношение на коя да е СИМ карта/номер и заплатената от него при предоставянето му от оператора цена в брой или съответно обща лизингова цена по договор за лизинг. В случая потребителят получава устройства на преференциална цена, тъй като се ангажира за определен период да ползва предоставените от оператора мобилни услуги. Тази неустойка не внася значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, поради което не може да се приеме, че

същите са неравноправни. В същото време обаче, в сключените между страните договори и допълнителни споразумения е посочена единствено общата лизингова цена на процесните устройства с абонаментен план, но не и стандартната цена на устройствата към момента на сключване на договорите, за да може да се определи размерът на отстъпката от стандартната цена. От страна на ищеца не са ангажирани други доказателства за пазарната цена на предоставените устройства, за да се установи размерът на отстъпката, предложена от оператора. Предвид изложеното съдът намира, че ищецът не е установил по делото, че е предоставил с разглежданите допълнителни споразумения към договорите за мобилни услуги отстъпка от цената на предоставените мобилни устройства и съответно, че в тежест на ответника е възникнало задължение относно претендираната неустойка. Поради изложените съображения претенциите за неустойки, представляващи отстъпка от цената на предоставените мобилни устройства (по договорите за лизинг и по договор продажба) са неоснователни.

Следователно, исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД са неоснователни и следва да се отхвърлят.

При посочените мотиви обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която са уважени исковете за неустойка. В останалата част решението следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора обжалваното решение следва да бъде отменено и в частта, касаеща присъдените разноси за исковото производство над сумата в размер на 786,05 лв. до 1093,39 лв., както и разноските в заповедното производство над сумата в размер на 284,91 лв. до 396,31 лв.

По разноските:

При този изход на спора в полза на ответника по жалбата следва да се присъди сумата в размер на 631,07 лв. – разноси за въззивната инстанция.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20059314/27.09.2022 г. по гр.д. № 18773/2021 г. по описа на СРС, 176 състав (при допуснатата очевидна фактическа грешка в решението), в частта, с която са уважени исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД, предявени от „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, срещу М. С. К., ЕГН *****, като е признато за установено, че М. С. К. дължи на „Й.Б.“ ЕАД сумите, както следва: 62,46 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен

номер ****); 53,37 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за лизинг от 15.06.2017 г., формирана като разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена; 53,82 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); 13,63 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г., формирана като разлика в цената на устройството в договора и преференциалната цена, съгласно договора; 77,46 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); 77,46 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****); 172,10 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за лизинг от 03.07.2018 г., формирана като разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена, както и в частта, с която М. С. К. е осъдена да заплати в полза на „Й.Б.“ ЕАД разноси в исковото производство над сумата в размер на 786,05 лв. до 1093,39 лв., както и разноските в заповедното производство над сумата в размер на 284,91 лв. до 396,31 лв., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 92 ЗЗД, предявени от „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, срещу М. С. К., ЕГН *****, за признаване за установено, че М. С. К. дължи на „Й.Б.“ ЕАД сумите, както следва: 62,46 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен номер ****); 53,37 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за лизинг от 15.06.2017 г., формирана като разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена; 53,82 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); 13,63 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г., формирана като разлика в цената на устройството в договора и преференциалната цена, съгласно договора; 77,46 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); 77,46 лв., ведно със законната лихва от

06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****); 172,10 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща неустойка, дължима за неизпълнение на договор за лизинг от 03.07.2018 г., формирана като разлика в цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20059314/27.09.2022 г. по гр.д. № 18773/2021 г. по описа на СРС, 176 състав (при допусната очевидна фактическа грешка в решението), в частта, с която са уважени исквете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД, вр. чл. 342 и сл. ТЗ, предявени от „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, срещу М. С. К., ЕГН *****, като е признато за установено, че М. С. К. дължи на „Й.Б.“ ЕАД сумите, както следва: 47,27 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 20.09.2018 г. до 19.11.2018 г. по договор за мобилни услуги от 15.06.2017 г. (за мобилен номер ****); 94,63 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща дължими лизингови вноски за периода от 20.09.2018 г. до 19.01.2019 г. по договор за лизинг от 15.06.2017 г. (за устройство „SAMSUNG Galaxy J7 2016 Gold“); 145,37 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 15.08.2018 г. до 14.11.2018 г. по договор за мобилни услуги от 24.01.2017 г. (за мобилен номер ****); 202,63 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 15.08.2018 г. до 14.11.2018 г. по договор за мобилни услуги от 12.12.2017 г. (за мобилен номер ****); 147,53 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща непогасена цена за предоставени мобилни услуги за периода от 15.08.2018 г. до 14.11.2018 г. по допълнително споразумение от 03.07.2018 г. към договор за мобилни услуги (за мобилен номер ****); 667,66 лв., ведно със законната лихва от 06.08.2020 г. до погасяването, представляваща дължими лизингови вноски за периода от 15.08.2018 г. до 14.01.2019 г. по договор за лизинг от 03.07.2018 г. (за устройство „SAMSUNG Galaxy A8 Black“).

ОСЪЖДА М. С. К., ЕГН *****, да заплати на „Й.Б.“ ЕАД, ЕИК ****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 631,07 лв. – разноси за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____